

မမကို ချစ်လို့

(၁)

“မမကို ချစ်လို့”

ဇ. မွှားလှ

မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလိုက်သည့် နှစ်ကိုယ်ဖက်ကပ်
ဝယ်သွား မိ၏။ မရယ်မပြုံး ဆော်လည်း ဝမ်းသာပီတိ
ဖြစ်သည့် မျက်လုံး မှာ နှစ်စိုက်ကြည့်နေသည့်ဟုပဲ--ခံစား
လိုက်ရသည့်။

“ဗိုလ်မျှော် ရေး သွား ချစ်လို့”

“ဟုတ်လို့--တစ်ပါး”

ကား တံငါး ဟိုဖွင့်ပေး ပြီး -- နောက်ခန်း
အထွက်ထိုင်ခုံကိုလှည့် ပေး လိုက်ရည်--သုမက--ထုံး စံ
အတိုင်း မရယ်မပြုံး နှစ်--မင် ပြောသည့်။

“ရယ်တယ်-- ရှေ့ခုံမှာပဲထိုင်မယ်”

အသံ--အပြောလေး ထွက်--ဟိုတုန်း ကလိုပဲ
ဖြစ် ဆော်လည်း --မျက်နှာကမူအနည်း ဝယ်ရင်ကျက်
သွားသည့်အင်း။ စန္ဒာကိုယ် ကတော့--ယခင်ကတစ်
နှစ်ဆလောက်--ပွဲသွား သလိုပင်။ ယခင်ကသုမကမှ
ပြန်လွှင့်လာလေ့ရှိသော ရေမွှေး နံ့မှသာမူ
(နံ့ဖိုင်း) ယခုတော့--ခင်ရူး ရူး ရေမွှေး တစ်စုံ
အနှံ့ကတကား လုံး မွှေး ဖြိုငိုသွား အောင်သင်း ပုံ
သွား သည်။

“ကား ကောင်း နေတာကြာပလား --

အောင်မင်း”

“ဟုတ်လို့-- ငါ့ နှစ်လောက်ရှိ ပြီ--မမနှယ်”

“မနှလေး ဟိုပြောင်း သွား သေး တယ်ဆို--

ဟိုမှအဆင်မပြေလို့လား --ဆို--သောင်း --မမ
နှယ်မှား သွား တယ်။”

(၂)

"ရဟိတယ် မမနွယ်--အဆင်မပြေဘူး လို့ပဲဆိုပါ
တော့--ကုန်နော် မောင်း ကဲ့သို့ ဘိုး တွေက မမနွယ်
မှတော့ မောင်း ခွင့်ရှိ တော့ကို ပြောရင်း တွေ့သွား တာပါ
ကိုယ်က--နယ် မြေမှ မကွင်း တာ"

သည့်အထိ--ဇိတ် ဆွေ တောင်း အဖြစ်တစ် နောက်
ကိုတစ် ယောက်အသိအမှတ်ပြု--နေကြမည်ဟု--စကား ထွက်
သက် ယေခံ နေခဲ့သည်။

"မမတို့--အဆင် ပြေတယ် မိုလား --- ခေါင်း တွေ
ရော--"

"မင်း --ကတော့ ပြောလိုက်တယ်"
မမနွယ်က--ဆက်ခံ နေတစ် နှစ်လုံး တော့ ခေါင်း
ဆွား ကတော့--အောင်မင်း ကို--တံတံတံတံတံတံ မေး
လိုက်သည်။

"အစဉ် ပြေတယ် မိုလား --လို"

"မကုတ်ပါဘူး -- အောင်ဆက်ခံ -- မင်း မှန်း"

"ဝ-- လေး တွေ ရော့လို မေး ငါတော့ -- ပါ"

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း -- မင်း ဟာ လေးအရ အထိကို
သမ္ဘိဒ္ဓိဖြင့်--အသံဖြင့် ခံတတ် ယေး တာပဲ--မင်း သုံး
ဆယ်ကျော်ပြီ ပေါ့--တလား"

"ဟုတ်ကဲ့--သုံး ဆယ်နှစ်ပါ"

"ပြောရင်း လဲဖို့ ကောင်း ပြီ--ရင်ကျလဲတာကို
တောင်း ပြီ ပေါ့"

"ကုန်နော်--"

"တော်ပြီ--အောင်မင်း --ခွင့် ရှေ့မှာပဲ
ရင်--ရော့"

"မယူပါဘူး --မမနွယ်"

(၃)

ရတနာကိုရသား ဆော့မမနွယ်လက်မှား က
ကဆက်ဆက်ကဲ့ နေသလိုပင်--ပြီး မပွင့်တပွင့် ပြောတာ
ရတနာကို အောင်မင်း ပေါင်ပေါ်--ဆွဲသား ခဲ့သည်။
ကား ကံမှဆင်း လိုက်သည်နှင့်--နောက်ကိုတစ် မှက်က လေး
မှလွှဲခဲ့ပြန်။

အောင်မင်း --ဝှက်ခွံ ဖြောင့်စွာ မှက်ရည်ပဲသည်။

"မင်း ခေါင်း တွေ နှိပ်မိသော အတွက် တွေ
ဝှက်တော့ မိုလား --မောင် မောင် --ရော့ယူ
သား လိုက်"--ဟဲ့။

တောင်မင်း ကား ကို--ဖြည့်ဖြည့်တိုက်အထက်
လမ်း အတိုင်း လေး တွေ ဝှက်ဖြန် မောင်း ခဲ့သည်။ အောင်
မင်း ခံရုံဖြင့် ကလေး ပြောရင်း သဲယေး ---ကုန်နော် ခေါင်း
ဆေး ရုံဖြင့် အလွန်မှ--ကုန်နော် ဝိုက်က လေး ခြိတ်တင်--
မခွာဝင် ပြီး လဲ--ရှိပြီ။

"ဟယ်--အင်ကို--အောင်မင်း ပြန်လဲ--ကယ်--
တလား"

"ပေပြီ ကား --ကုန်သတိ--ပေပြီ ကား
ကုန်သတိ"

တစ်ဦး တည်း ဆော့သွား နှစ်ဦး က--နှစ် ခွေ
သစ်ပင် ခြိတ်တင်ကတော့--နေရသူမ--ကား ခိုဖို့တယုန်ဖို့
ပြေး လာသဖြင့် ခိုဖို့ကို ဆောင်မင်း လိုက်မိသည်။

"မိသစ်--ခေါင်း ကို--ခွေသွား လေ"

"သား --ဟဲ့-ဟဲ့--သား --နှစ်ဦး"

သစ်သစ်က--နေရတာကလေး သည်။ သား က
ပြေး တစ်လွှား တစ်ကောင်မို့--နေရတာကလေး သည်။

သား ကိုပေးချီးနှင်း အောင်မင်း ကိုအသနား ခံ
သလို လေး ပြီး ပြသည့်-- အောင်မြင်း ကသစ်သစ် မှန်နှာ
ကိုခက်မာစွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကား ကို--သား နေကျ
အိမ် အေး မ--ကိုး ရပ်လိုက်ပြီး --ဒက်(၅) ဘုတ်စံမှ
လိုက်စင်စာအုပ်နှင်ပိုက်ဆံအိတ်ကိုယူပြီး --သား ဆီလွှာ
ခံသည်။

“ဖေပြီး -- မုံမုံ-- မုံမုံ”

“ဖေပြီး ရေချိုး ပြီး ရင်--ညှာထေး သွား မယ်
လေမုံလဲဝေး မယ်--ကလေး ခရားလဲ--ဝယ်မယ်--
ဟုတ်လား --သား”

“အင်အင်း -- အင်အင်း -- မုံမုံ-- မုံမုံ”

“သား ကလဲ ဖေပြီး က--ရပ်ဝှင်လဲ--ပြမှာလဲ
အိလား --ဖေဖေနဲ့--သား သား ရေချိုး မယ်--
အဝတ်လဲမယ်--ဟုလား”

“အင်အင်း -- မုံမုံ-- မုံမုံ”

“သစ်သစ်--ခလေး ကိုသား ရေချိုး လေး လိုက်
မင်း နှင်ခေါင်ကုန်ရမှာ”

အောင်မင်း က ပြောပြောဆိုဆို--အိမ် ပေါ်
လွှာတက်သွား သည်။

“ကိုရယ်-- “ဟုတ်ကိုး ညီး ရင်း မှန်ရည်ဝဲ
ကုန်ရစ်သည့်။ သန့်နယ်-- မှန်ရည်ကုန် သောအကြိမ် ပေါင်း
လဲမနည်း ပြီး--ဝှင်လား စွာကုန်ရစ် သောနှစ်ပေါင်း
များ စွာကို-- ကျော်ဖြတ်လာသကဲ့သို့ အောင်မင်း သစ်သစ်
အပေါ် အခဲမ ဖြေချိတ်ပါကလား။

ထ

“ပွဲမုံ-- မုံမုံ”

“တေး--မပြီး သေး ဘူး လား --ဒရိုက်တာ”

“လာပြီ--မမနွယ်--လာပြီ”

ပေါ်တိုကို အောက်မှ--ဖယ်မလဲယာကိုး ဒိုး လေး
ထွန်း ကိုတပွဲစီပွဲစီခိုခို--နွယ်ကကွန်း အော်သည်။
အောင်မင်း ကျောင်း လွယ်စိတ်လွယ်ရင်း --အောင်း
ကိန်း ပတ်ကိုအပြေး အလွှား ပတ်ထွက်လာသည်။

“လူဝါလာပြန်ပြီ--ဖရဲဖရဲ--မောင် မောင်
ရယ်”

“ညှာ--ဟုတ် ခင်.ထွေး--မပြီး လှံမမနွယ်ရဲ့
အဲဒါလုပ်နေလို့”

“ကိုး နာဂီကိုး တေးမယ်--ဒီမှာ--ထွေး
လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ--မို့အောင်မောင်၊ ခေး ပါမယ်”
“အမလေး --အေး အေး အေး အေး ဝဲ

မောင်း ပါကိုယ်တော်ကား မောင်း တစ်ကောဖြင့်နှစ်
ချက်နဲ့တစ်ဝိုင်း ခွဲသေးတယ်”

ခြံထဲမှာလား လေး မောင်း ထွက်ခိုသည်။ မမနွယ်
ထဲမှ--မညှာနဲ့ပါတ်ဝါး ရေပွေး နဲ့လေး ကိုအောင်မင်း
ရှာချိန်မိသည်။

“မနေ့က--ဒက်ဒက်--မမကို ပေးတယ်--
မောင် အောင်မင်း --ခလောက်နှင်လဲလား ကို”

“အထဲအသန်ပဲလို့--မပြောလိုက်ဘူး လား --
မမနွယ်”

“ဒီက--အကောင်း ပြောမလို့--အင်း --
လိုက်နှင် ပါတယ်--လို့။ ဒါပေမဲ့--ကောင်လေး ကပုဒ်း
မျင်တယ်--ခဲဒ်မကျဘူး လို့--မကောင်း တာလေး
လဲသည့်ပြေး ရတာပေါ့”

“ဒီပြတ်တာ--ပြောရောမို့--မမနွယ်ရယ်

(၆)

ဝေမကန်ကူး - - ဖုတ်း တယ်ဆိုအကွဲ - - မှတ်က ရော " အမယ် - - ဒါပေမဲ့ - - ဖေး ဖေး မမ - - ပြောလိုက် ပါကယ် - - စာ မေး ပဲ့ စော့ အောင်မှာဖါ လှေ "

" ဖေး - - ဒါမှ - - မောင် - - မမ "

" ဟဲ့ - - လုပ်ပြန်ပြီ - - ရွှေကြည့် မောင် "

အောင်မင်း - - မမနွယ်ကွဲစိကို ရောက်သည့် မှာတစ်နှစ် ကျော်ကျော်ပဲရှိအုံး ပည် - - မမနွယ်မင်း အောင်မင်း ကိုချစ်သကဲ့သို့ - - ရောက်ခဲ့ပြီ။ မမနွယ်က - - နှစ် ဖါ သောအား ကိုး ရာမဲ့ အောင်မင်း သဝ ကိုသနား ရာမှ - - ချစ်ခဲ့ရသည်။

အောင်မင်း ကစော့ - - မမနွယ်မင်း ပြင်ခဲ့မှာ ဖေး မမနွယ်အထိအ ရွှေလေး ရွှေကြောင့်ချစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်က စော့ - - ကွာသည်။ မမနွယ်က - - အစဉ် ကျော်နေပြီ - - အောင်မင်း က - - နှစ်သက်ပင်ပြန် သေး ။

လှိုသော် - - အောင်မင်း က - - နှုား ဖြည်း ဖြည်း။

ရွာမှာနေစဉ်ကတည်း က - - ဘောလီ ဘောအမြဲ ကစား သည်။ မမနွယ်မင်း ဦးစ သော်ကောင်း နှင့် အောင်မောင် ဖခင်ဦး ကိုက်မောင် ကိုက အရင်း နှီး နှုံး သုဝယ်ချင်း ရွှေဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦး ကိုက်မောင် နှုံး ဖါ သော သောအခါအောင်မင်း ကိုဦး သော်ကောင်း က - - ကျောင်း ကား ပေး ရန် ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မမနွယ် - - ညီမ - - ဝမ်း ကွဲသစ်သစ်က စော့ အောင်မင်း လောက်ပဲရှိအုံး ပါ - - ဖြစ်သည်။

အောင်မင်း - - ဦး သော်ကောင်း အထိမမှစွေး ပါ သ

(၇)

ကုမမြစ်လင်းကစား - - သမီး တစ် ယောက် နှစ်အလိုလိုက် ခဲ့သည်။ အောင်မင်း ကို - - သစ်သစ်ကလုံး ဝတ်သိမရ။ မမနွယ်က - - သူက - - အောင်မောင် ကိုအရေး ပေး သည်ဟုမြင်၏။ မမနွယ်နှင့် အောင်မောင် ကိုချစ်သကဲ့သို့ နှစ်သက်ပင်စွာသက်ဆဲခဲ့ကြပြီး - - အဲဒါဖြင့် - - နေခဲ့ကြ သည်။ - - သစ်သစ်ပင်မရိပ်မိချေ။

မမနွယ်က - - အောင်မောင် ကိုက - - သ - ကလွင် ကသာမမြစ်၏။ အောင်မောင် ကိုက - - သစ်သစ် (၇) ကန်း ရောက်ပြီ။ ယခင်ကလိုပင်မမနွယ် ကိုအောင်မင်း - - ကျောင်း ပို့ပေး မြို့အလုပ်တစ်ခုအဖြစ် ကျောင်း မဟုသော - - သစ်သစ်ကို - - မမနွယ်အား ပို့ ပေး ပြီး သည်နှင့် - - အင်္ဂါပေး ရ သောအလုပ်တစ်ခုပို လာသည်။

အောင်မောင် သူတစ်ယောက် ရောက်လာသည့်အခါ တစ်သက်ရှိ ပြောစွာ - - ဖွပ် - - သန့်စွမ်း နေခဲ့ကြသည်။

" ကျေးဇူးတင် - - အောင်မောင် လာအုံး "

ပြောစရာရှိလို့။

ခင်မောင်ဝင်း က - - အောင်မောင် နှင့် အတန်း တာသောမဟု သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ - - အောင် မောင် ကား နှစ်ပင် - - ပြန်လိုက်တက်သည်။ ခင်မောင် ဝင်း ပြောစရာရှိလို့ဆိုလျှင် - - အနည်း ငယ် ကြောက်ရ သည်။ အောင်က - - လက်တက်ရသ် သောကံချင်လှလို့ " ခဏလာအုံး - - ပြောစရာရှိလို့ " ဆိုတာကင်း ငင် တတ်၏။

" မင်း ဒါကိုလာ - - ပြောစရာရှိရင် ဒီမှာပဲ ပြော "

" ကျေးဇူးတင် မင်း အကွက် - - သမီး နှုံး က "

မအေး ဂုဏ်ဆေး ပေါ့ပီဝိတောင်ဝယ်မတူကိန္နီ။
 ခင်မောင်ခင်း က--အာမင်ရဲရဲဦး ပေး
 ပြန်သောကြောင့် အောင်မောင်-- ခင်မောင်ခင်း
 ခေါ်ရသလက်ကရည်ဆိုင်ဆဲလို့ဝင်လိုက်သွား ရလေသည်။
 "လက်ကရည်--ဟေ့--နှင်ခွက်"
 "မအေး လေ--မင်းသမီးက အေးမှန်းမသိ
 မအေးမှန်းမသိ--အောင်မောင်ကကားသည်။"
 "ဟာကွာ--မအေးဂုဏ်--ကိုယ့်ပါသောသူတို့ မယ်
 ခင်းပွဲအိုးလေးလှည့်ပေးသော--ခိုဝ်(ဝိ)
 ခိုးယူသောကိုတောင်ကိုင်ကိုင်ရင်း--ဟီးကရက်ကလေး
 သောဝင်ကား။

၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - -
 ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - -
 ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - - ၆၆၆ - - -

கோடல் போயி: தங்குதனாயாட்ருவதி. ஸ்த்
தநீ நேடி-- நூ-நூறு; நூ: மல்கொ: 9 நூ|| தமநீ
நேடி-- நிவந்தியத்தி. கோடல் போயி: க நூறு: ரெ:
பூநீ: 7 ||

“အနိန္ဒရီလဲ-သတင်း မဆူး ဘူး လာ-ဟဲဟဲ”
 “ဟာ--သစ်ဆန်ရိုး ခေး အေး တာကြာသုတ္တိ
 ဒါသတင်း ဘူး လာကွ--မဆူး ဘူး --ညွှားမယ်”
 “ဟေ--မဆူး ဘူး လာ--ဟဲ--ဟေ့ ကောတစ်
 ခေအုံး လေ”

၁၆၆၃ ငါး လက်ကိုင်ချဉ်းစိမ့် - - ဆေး
လိပ်ကန်ပွဲတို့ကနီလနီ - - ကနီလနီ - - တူရိဂုဏ်။

သစ်သစ်--တင်ဂွဇိ--ခါးလေးမျှားက
အခါးဂျာနုငါး--ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှတ်စေ့ကဝဂ္ဂာအနေအထား
လေးလံရောက်လာဘိ။ အပြောအဆိုလေးကောက်အစ--
ရွက်တိုးရွက်ကန်းအမူအယာလေးမျှားက--အင်္ကျီပိုင်း
တန်ဆာပြင်ဖြတ်လာသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်အောင်မောင်
ရွှေမှာပင်--တမိမြို့ဝတ်ချင်ဝတ်နေတတ်သူ။

“ 610 611 ” “ 612 613 ”

ကား တံခါး ကိုဖွင့်ပြီး -- စာကိုလိုက်သင့်၏။
အောင်မောင်း ကောင်မောင်မာ ခေါ်လိုက်မိသည်။
သင်္ဃာတိယနိဗ္ဗာန်၊ လေး၊ နှစ်၊ ရင်း -- အောင်မောင်း ကို
ကြည့်သည်။ အောင်မောင်း သူ့ကိုလိုက်ဖြည့်နေသောအခါ
သိမိသစ် -- ခေါင်း လေး ဝှံ့ကဲ့သို့ရင်လေး အရှေ့
ဖက်ဖက် ဖြင့်စိုက်သည်။ စာမူက ပြောမလဲဟုနား အောင်
နေစဉ်ကား ကိုမောင်း ထွက်ခဲ့သဖြင့် -- သင်္ဃာတိယနိဗ္ဗာန်
မလည်စွာ -- အောင်မောင်း ကိုခိုး ကြည့်မိသည်။

မမန္တဝါဒီဝင် ခေါ် ရအုံး မည်ဖြစ်သတည်း
ကလေး ကို မေဘင်း နေကအစိုင်း - - ဘဇိုင်း လမ်း ဆုံ
အရေဘက်က ရွှေကန်ဆုံ ကောင်းခြား မေဘင်း သို့လေသည်။
အောင် မေဘင်း နာရီကြည့်သည် - - မမန္တဝါဒီ ကောင်း
လွန်ဘိုး - - နာရီဝက်ခန့်လျှင် ဘေး သည်။

“နတ်ကို--ငါကော: ကပ်ခွန်း ပြောချင်လို့”
“ခွန်း--အေး--အင်း”

နှစ်ရိုင်းခန့်အတွက်ကမ္ဘာစစ်ဘေး ကိုပြန်ဆက်၏။
 သစ်သစ်--ရင် ထွက်အိန်း ဒီနဲ့ ခုံသစ်--ကား ကား
 ယား ယား ထွက်အိန်း ကောင်း သာ အောင်အောင်
 ကိုသစ်သစ်သစ်သစ်သစ် သစ်--အမြဲလိုပီဆက်ခိုင်း ဖြစ်
 သည်။ သစ်သစ်ကလဲ--ဟိုလိုလို--ဒီလိုလိုနှင့် ဝေလည်
 ကြောင်ပတ်လုပ်ပါ-- ရွှေငယ်ဖယ် နေမိခဲ့သည်။ ဤကောသလသစ်
 သစ်သစ်သစ်သစ်သစ် သစ်ကလဲ လောကီ လောကီသည်။

အောင် မောင်၊ ရုပ်ရည်ကလေး မင်း သား
 အမိဒါနာလမ်း နှင့်အတော်တူသည်။ မျက်လုံး မျက်ခုံး ထွက်
 ကယုဆဲ တောက် ပြောင်ကြသည်။ နှုတ်ကား ထူးခြား ခြား
 ချွန်မြဲ နေပြီး --သံပင်ပုံစံကအစအမိဒါနာလမ်း ပုံ။

လက် မောင်၊ ခွဲ--အမွေ အမွှင် ကောလည်း
 မဲ နေအောင်ထုတ်။ ရင်ဘတ်ပွေ့ များ ကာသ ကြောင်
 မှန်း မသိ--သစ်သစ်ရင်ကိုခုံ ခေခဲ့သည်။ ဟို နေရာ
 မှာဆိုလျှင် မသိခဲ့မဲ မွှေဝင် နေမှာပဲဟု ထွေး ရင်း --
 မိမိမိသလဲ ဂုဏ်ခံဖူး သည်။

“နင်--ရိုး စား အာ နေပြီလား မိသစ်”
 ကား လေး ကိုရဲ ဘော် တောင်း ရိပ်သလမ်း
 ဘေး ထွက်ရပ်ပါ--ဟိုစကား ကိုနီဒါနဲ့ မပါပဲ မေး သည်
 သစ်သစ်--သစ်ခန့်သစ်မျက်နှာကိုကြည့်သည်။

သူ့မျက်လုံး ညိုပြီး များ နှင့်သစ်သစ်တစ်ကိုယ်လုံး
 ကို ခြေဆုံး ခေါင်း ဆုံး ကြည့်သောအခါ--သစ်သစ်မ နေ
 တတ်။

“မအား ပါဘူး --ဘာဖြစ်လို့လဲ--အင်ကို”
 “ဝါသတင်း ကြား လို့မေး တာပါ-- ဂုဏ်တန်း
 ဆိုတာဝိဇ္ဇာသိပုံ--ခွဲတဲ့ နေရာသစ်သစ်အရင်း ကြီး တယ်။
 အဝတ်စုံရလုံး ကို--ဒီ နေရာမှာလမ်း ခွဲတာ--နင်
 ခေပြီး စား ဟိုသစ် ပေး မလုပ်ပါ--ဒီနင် ယောဂ်လုံး

ကတဝတု ထွေလေ--ဦး လေး ဘော်ကောင်း ကျေးဇူး ထွေ
 ကိုအမြဲသတ်ရ နေရမှာ”

သစ်သစ်ကို--အယ်တန်း မှ--မြင်းအမောင် ကိုသောတ
 ရုတ်ကပြား ကလိုက် နေသစ်က တောအမှန်ဖြစ်သည်။ မြင်းမောင်
 သာမက--ခင်ကုန်း --စံ ရွှေတိုက်လဲ--လိုက် နေကြသည်။

သစ်သစ်--ရင်မခုံပဲ--တုချည်း ပြန်ကောခဲ့သည်သာ။ မည်သို့
 ဖြစ်စေ--သုတပထမဆုံး အကြိမ်မိသစ်ကိုအရင်း တယူရိုး
 ရှိစိတ်ကြီး လက်ပေး နှုံး မအိအတွက်ကြည့်နဲ့ ကျေနပ်သည်။

“အင်ကိုစကား ကို--မိသစ်နား အောင်မှာပါ”

အောင် မောင်၊ မြစ်လင်မကား သောသည့် ကျေး
 သိမ့် မွေ့လိစကား ကြောင်--မိသစ်ကို အောင် မောင်၊ သနား
 သွား မိမိ။

“မိသစ်--အရင်ကနဲ့မတူဘူး “ဟု ပြောရင်း --
 မိသစ်ခေါင်း လေး ကို--ချစ်စနိုး လေး ကိုငိုဖွယ်ပြင်လိုက်
 မိသစ်။ မိသစ်ရင်ဆဲ--တလွပ်လွပ်ဖြစ်သွား ကာ--သူကို
 ခပ်စွေစွေ လေး ကြည့်လိုက်--ဂုဏ်ကို ဂုဏ်တန်း လေး ပြီး
 ပြမိသည်။

ကြည့်ပါနဲ့ --ဒီဟာမလေး အပြုံး ကအရင်နဲ့ဘာ
 ဆိုသစ်--အိုဝင်အာ လေး ထွေနှုတ်လား --အင်း
 လေဒါကြောင်လည်း သောကိဘူး လေး ထွေး--စိတ်ဝင်
 ဘေး ကြွတာပေါ့--ခေါင်း ကလေး ဝုံဘူး သောသစ်
 သစ်လည်ဂုဏ်သား လေး များ ထွက် မွေး သွင်း နှလေး
 များ က--မွေ့လေး နှစ်လုံး ဖြင့်--ရင်ဆုံဖွယ်။

လည်ဆံ မွေး နှလေး ကြွပေါက်ခါ--မြင်း ရိုင်း
 မလေး တစ်ကောင်ပမာ--နှုတ်သစ်မျက်နှာကြီး လောက
 ကိုအင် ကပ် ကြွေရ၏။ လက်ဖုံ လေး ခွဲလည်း --စိမ်း စိမ်း
 ရှိရှိမွေး နှလေး ကြွေရိုး ရိုး ဝပြုနေပြီပဲ--ကောင်
 မလေး ဝပြုစေတာ

အောင်မင်း သက်ပြင်း ပျား သည်-- အောင်မင်း
သက်ပြင်း ပျားကိုသိမ်းစား-- ခပ်ပြုံးပြုံး လေး မှတ်လုံး
စွေကြည့်ကာ-- ဇာတ်က လေး စောင် ပြုံး ပြန်ရုံသာ သည်

အောင်မင်း ခေါင်း ကိုခါရမ်း ပြစ်လိုက်သည်။
မမနွယ်က မှာ သောကိုယ်နဲ့ နှစ်သက်သက်မှတစ်ပါး
သောကိုယ်နဲ့ ကိုကွာခြား လွန်း လှပါသည်။ မမနွယ်က မှတ်
ကိုယ်ရုံနဲ့ ကိုကွာ-- ဖုံး ကွယ်လျက် ရေ ပွေး နံ့ကသာ-- ပျံ့လွင့်
နေလေ့ရှိသည်။ သို့သော် မမနွယ်-- အောင်မင်းက မှတ်
သား သုံး သော-- အလည်လည် အောင်မင်းရဲ့ လေး ကို ပျံ့လွင့်
နေလေ့ရှိသည်။ ခပ်လေး-- တစ်ဖန် သော-- ရှေး။ လက်ဝဲက
ပေါင်ကိုက သော-- ပေါ်တင်က-- သစ်သစ်ကန်
အောင်မင်း လေးသက်-- လက်ဝဲက သော-- သစ်သစ်ကန်
မှ ပေါ်တင်က-- ခြင်း ဖြစ်သည်။ သက်ပြင်း ကိုဖြိုး
သည်နှင့်-- ခြေ ခေါက်ကိုက လက်ဝဲက ပေါ် ပြန်လျက်
ဝယ်တင် ပေါ် ပြန်လျက် ရှိရင်း --။

“သော-- ခြင်း-- ခပ်လေး-- မမနွယ်-- ကျောင်း
လွတ် ရော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-- သစ်ကို “သစ်သစ်-- ဘယ်နှယ် ကြောင့်
သုံး သုံး ခြား ခြား ပြုံး ယဉ် ကျေး နေပါလိမ့်ဟု အောင်မင်း
အောင်မင်းက ရှေး ကား ကို မောင်း ထွက်ခဲ့သည်။
နှစ် သောကိုလေး ရှေး မှာ မှတ် ကျေး ကိုယ်နဲ့ နှစ် ပြစ်သည်။

သစ်သစ်ကလည်း တချို့လုံး -- ဖုတ် လေးစိတ်ဝင်
သည်သည် မမ အောင်မင်း ပေါ်ဝင် ရှေးကလေး နေလေသော သော
အောင်မင်း နှစ်လုံး သော ရှေး ရှေးကလေး ရှေးကလေး
ခပ်လေး သစ်ကော လေး မှား ကြား ရှေး ကြောင့်--
ကြည့်ရဲ့ နေကော-- အောင်မင်း သက်ပြင်း ရှိကိသ် လေး
ကိုပင် ခပ်လေး ခပ်လေး နေမိ သေး သည်။

အောင်မင်း-- သက်အရွယ်ကလည်း -- သစ်သစ် ကြောင့်
ကိုပင်လက်ခုပ်လက်ဝဲ လေး ခံ ကော-- ရယ် မောတတ်
သော အရွယ်--။

သော

“မင်း ညီမ-- လိုက်လာတယ်-- ဟော ကော-- ဟော
အရှေး ကြီး လိုလဲမသိဘူး -- ခပ် မောင်မင်း က-- ခေါ်
သစ်ခန်း မှတ်ကန်သီး ကြိုး ပြော သော ကြောင့် အောင်
မင်း -- အပြစ်ဆိုကြည့်။ ကျောင်း အကဲ အဖြေက ဝတ်သိ
အင်္ဂါ နှစ် ကျောင်း လွယ်အိတ် မပါသော-- သစ်သစ်ကို
တစ်ကန် ကြောင့်သည်။

ခပ် မောင်မင်း ကို ကျော်ကြည့်ပြီး -- ဖိသစ်
လာခဲ့။

“ကောဖြင့်လှလဲတင်-- သစ်သစ်”

“မေတ္တီး -- အသစ်သစ်ဖြင့်လှ-- ကိုကို”

“ဟော-- -- အောင်မင်း ခပ် မောင်မင်း
ကိုအကဲ အကြောင်း မှတ်ကြား ပြီး -- အိမ်သို့ အပြေး သွား
ရန်ကော သိသိဉ်း တည်ခဲ့သည်။ သစ်သစ်က-- မမမကမ်း
လေး လိုက်လာသည်။

“မမနွယ် ရော-- အကြောင်း ကြား ပြုလော
တင်”

“မမနွယ်က-- အိမ်ကိုအရှင် ရောတင်က-- မမ
နွယ် ကြောင့်-- ခပ်လေးသိတော-- မမနွယ်ကို ခေါ်ပြီး လှ--
ဖုံး ခက် ခေါ်တောလို့ ပြောတယ်”

ကား ကျွန်ုပ် ပေါ် ပြစ်ဆိုလိုက်ပြီး -- တစ်ဖန်
တံခါး ကိုဖွင့် ပေး လိုက်သည်။ ခပ်လေး-- အိုင်ကောတံခါး
ဝိတ်သည်။ တံခါး ကကျန်မကျ-- ကား ကို-- တဖန် နှစ်လိပ်

မောင်၊ ပြီးမှ--သင်သိမကမှတစ်ခါ ကို ဂွမ်း ဆွဲ
ဆောင်ပိတ်၏။ ထိုအခါ-- အောင်သင်္ချာကြီး မင်း သေ
လက် မောင်၊ ပြီးက-- မိသင်္ချာလေး နှစ်လုံး ကိုအိကနဲ
ဖောက်မိကြသည်။ မိသင်-- မှန်စွာလေး ရဲပြီး နောက်
ကိုစွန့်သည်။

အောင်သင်ရင်ထဲ-- ဒီကံကနဲ-- ပုသွား ကာ
သင်သင်ကိုအား နာသလိုပြီး ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။

“ဆော့ရဲ-- မိသင်-- တံခါး မကျလို့”

“အင်း-- ပါ”

သည့်ကေား နှစ်လုံး အနောက်၌ နှစ်ယောက်
ထဲသွားသောအခါ အေး၊ မင်း၊ မင်း၊ ကပုံလွင်သွား ကြသည်။
ကား က-- ဒေသ ကောလိဝိဝန်း အတွင်း မှမြတ်ထွက်
လာရသ-- အရှုံးနိဗ္ဗာန် ပြင်း နှင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ လေတိုင်း
သင်သင်ခန္ဓာကိုယ် လေး က-- အောင်မင်း ဘက်သို့
ဟိမ်း ထိုး သွား သည်။

မဟာဝဇ္ဇာ ကျွန်တော် ဝှံ-- ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခုကို
အရှောင်-- “ကျွန်း-- ခုံး”

“အမေ-- အို-- ကား ဂွေတီး တစ်ဖက်က
ကျွန်ုပ်တို့-- ဂွေအိပ်ဝယ်တန်ခိုး နှင့်အတူ-- ဆောင်
လိုက်ရသ-- သင်သင်-- မတန် နှင့်ပဲ အောင် မောင်၊
ပေါင်ကြား သို့လက်ထောက်မိပြီး -- အောင်မင်း ရင်
ခွင်လေး ထဲသို့ဖြည့်တိုး တိုး ဝင်သွား သည်။ ဤမှ လောက်
နှစ်သို့လွန်ပြသနာက ဖြစ်ရသောအခါ-- ကြောက် ကြောက်
လန့်လန့်ပြီး ဆုတ်လိုက် မိသောသင်သင်လက်က လေး က အောင်
မင်း ခံစိမိ-- ဂွေတီးလေး အတန်ကြီး ကိုမိမိရရပြီး ကိုင်
လိုက်မိခြင်း ကြောက်ပုံဖြစ်သည်။

တောင်လေး ပါ-- တခါက လေး ရယ်-- ကြာလွှာမှ
ခံစားရ-- သုံး စက္ကန့်ပဲ ပေါ့-- အဲဒီလို ကိုင်မိလိုက်သည့် နှစ်
ကတော့ နိကာယဘက်လိင်-- သဘောအရလေး က
ချင်း “ကနဲသင်သင်လက်က လေးကို” စော့ “လိုက်သလိုရန်း
ကိုလိုက်သော ကြောင့်-- သင်သင် မှန်လုံး ကြေပြာသွား ခဲ့။
အောင်မင်း က-- သင်သင်ပုခုံး လေး ကိုအသားဖက်ပြီး
ပွဲထုတ်။

“ငါ-- ခိတ် ဝေ နေလိုတယ်-- မိသင်”

အောင်မင်း အသံကတစ်ခုတင် ရာကိုလုံး မိရန်
စော့ ခဲ့။ မိသင်ကလည်း ရင်ခွံ နှေး နှေး ဝှံလျှံဝှံလျှံ
နသောအသံ နှင့်။

“တုတ်တယ်-- မေမီး-- အတော်ဖြင့် နေတာ”

မိသင်-- သူမ နေရာ လေး ၌-- နေသား တက
နံ့ကို ဖိမိနံ့ကား လေး က-- ဘုရား လမ်း-- လမ်း သို့
ကျွန်ုပ်တို့သည်။ မိသင်-- သူလက်ဖဝါး လေး ကိုမသိမသော
ပုံရိပ်နယ် နေဇာတ်။ ရင်ထဲမှ-- တခါတခါ နေရင်း အောင်
မင်း ကိုချိုး ကြည့်၏။ ယောက်ျား ဝိသေချာ မော့ခန့်ညား
သော အောင်မင်း-- မှန်စွာက ဂွေကို မူအား လက်ကား
ချက်လုံး စေ့ကကြည့် နှင့်သင်သင်ကိုအကြည့်ချင်း ဆုံကြသည်။

“ဒီတိုင်း-- ရင် ကျွန်ုပ်တို့-- မှန်စွာကိုကား
ဂွေချုပ် နှင့်လွန်လိုက်မိကြသည်။ ကေား မူမ ပြောပြဖြစ်ကြ
စော့--”

ဦး ယော်ကောင်း က-- လူကြီး ရေခဲကပြန်ပြီး
ဂွေခင် ဂွေခင်ဖြင့် နေသည့်မှလည်း ကြာပြန်ဖြစ်သည်။
ကား လေး ပေါ်တိုကို အောက်သို့ထိုး ကိုင်မိသည့် နှင့်ကမ်း
ပိုင်ကံအိပ် ပေါ် အပြေး အလွှား တက်ကြသည်။

(၁၆)

အိမ်ရှေ့ဆောင်နန်း ထွက်အိမ်နီး ချင်း များ
ရောက်နေ၏။

“အဲဒါ--ဦး ယောင်ကောင်း သား နွယ်မီး
အပြီး ကောင်းက--တကယ်လို့ ကောင်း သား ။”

တစ်ရံတစ်ယောက်အသံကိုသံသြား သည်။

“မောင် မောင်--”

မမနွယ်--အခန်း ဝဋ်--အောင်မင်း ကို
ဆို၏။ မမနွယ်--ရိုသား သဖြင့်--မျက်နှာ ထွေခိုရဲက
အင် နေသည်။

“ဖေ ဖေ--အုံး ပြီ--” “ဗျာ--” “ရှင်--”

သစ်သစ် ရော--အောင်မင်း ပါ--ရှင် ထွေ
စဉ်သစ်သစ်က အောင်မင်း လက်မောင်း ကိုရံကိုင်ပြီး ချစ်မိမိ
ကပ်နှံ မျက်နှာ လေး ဝှက်သား ကာကြည့်ပါအောင် ဝိုင်း
သည်။

မမနွယ်က--သစ်သစ်ပုခုံး လေး ကိုဖွဖွဆုတ်နှုတ်
ပေး ၏။

“တိတ်ပါဉ်မရယ်--တို့ မောင်စုမည်း ယောက်
ဇည်း ဇည်း လုံး လုံး --ချစ်ချစ်ခင်ခင်--နေသွား ကြ
လိုတာ”

“မိသစ်--အသက် တောင်မစီးဘူး --မမနွယ်
ဝမ်း နည်း ဆုံနစ်သံ လေး ဖြင့် ပြောရင်း --
ရင်ခွပ်ဆဲ--ရိုဝင်ရိုချက်ပြန်သည်။ နွယ်နှင် အောင်မင်း
ကသစ်သစ်ကို ချော့ မော့နှစ်သစ်ရင်း --တစ်ယောက်နှစ်
တစ်ယောက်--အား ကိုး ခွာ--ကြေကွဲခွာ--ကြည့်ဖြင့်
ကြသည်။ ဗျာပနစ်--အဝ--ကို အောင်မင်း ဦး ဦး
ရှက်ရ၏။ မမနွယ်က အောင်မင်း ကိုသားအလုံး နှိပ်နှိပ်

(၁၇)

သည့်အခါ ဒေါ်လှ (ထမင်း မျက်) အဘွား ပြီး က
တမောင် သူ့အား သမီး--တွေကိုစိတ်မချလိုလား မသိဘူး
မနေ့ညကစတင်ပြန်နန်း ဝမှာ-- ကျောပေး ပြီး ထိုင်
နေတာ ထွေလိုက်တယ်--သိလား --ငါဖြင့် ခေါင်း ကို
တောဒီ လောက်ပြီး သွား တာ”

သစ်သစ်က--သူရဲချိုလှင် တောအသေ ကြောက်
သည်။ နွယ်က--ဒေါ်လှကိုခင်ဝုံး ခုံး လေး ကြည့်ရင်း
“တကယ် ထွေတာ နော်--ဒေါ်လှ”

“အမ လေး --မတုတ်ပဲနဲ့မ ပြောရဲပါဘူး --
အရသာမရယ်--ဘုရား လေး ပေး ကျမ်း ပေး ပေး ကျမ်း
လဲမိမိ ပြောပါဘူး”

ဒေါ်လှကေား နည်း သ လောက်ခုံး --တစေ့--
ချိတ်သေး ပါအောင် ကြောက်ကောက်သောအဖွား ပြီး ဖြစ်သည့်
ပြုံးစား ခုံး ခုံး သူဖြင့် ဆော့ ကြောင်--နွယ်မေ
ရှိစဉ်ကတည်း ကနွယ်ကွယ်သား ရှင်နော် လော့သည့်မှာ
သား သမီး များ ရှိ ဆော့ကျွမ်းပေး --အိုဝင်မပြန် တေ
ပဲ--သိသား ရှင်တစ်ယောက်ဖြင့် နေသည်။

ကြောက်သည့်ဆိုတာ--ရက်လည်ပြီး နောက်နေ့
ထွေ--မမနွယ်နှင်အဘွား--သစ်သစ်ဝင်--ဝင်အိပ်
တော့သည်။ နွယ်နှင် အောင်မင်း ကိုမှာ--ကိုး လုံး ကန့်
လန့်ဖြင့်ကြသည်။ ဖေ ဖေအုံး ပြီး သိ နောက်--နွယ်နှင်
အေ့ဝမ်း ညှစ်ရင် လိုလို--နွယ်အခန်း မှာ--ဆိုကြ
သည်။

နွယ်ကတစ်ခု တော့စည်း ခြား သား ပါသည်။
မိလားမ ဆောင်သေး ခင်--တော့မှမလွန်ရ
ဟူအောင်မင်း ကလည်း နွယ်ကေား အတိုင်း အပွတ်အသတ်

လေး များ မှလွဲ၍ ဝိသုဒ္ဓိ အခွင့်အရေး မယူခဲ့ရပါ။
ထို့ပြင်လည်း နှယ်-- အောင်မင်း အခန်း ကိုသိသ
အိပ်ချိန်၌ အောင်မင်း အလိုကျတိတဆိတ်ကူး လာခဲ့ရ
သည်။

“မိန်းက လေးက--အောင်ကူး ရတယ်--
မောင် မောင်ရယ်-- ဂွက်ဝရသံကောင်း ကောင်း
နေပြီ--တကယ်ပဲ”

နှယ်က-- မောင်အခန်း ထဲဝင် ငါ့သည့်နှင်ဂွက်
မျက်နှာလေး နှင်ပြောလိုက်သည်။ အောင်မင်း ကနှယ်
မပြု မရယ်-- လေး ဝိုက်ကြည့်နေရင်း တံတွေး ဖြူချသ
စွက်ကယ်လျှင် ပြတ်လေး သဘင်တံသား သောကြောင်
အောင်မင်း ရင်ဘတ်မှအမွှေး များ ကိုအသဲယား စဖွ
မြင်ရ၏။

အောင်မင်း က--အမွှေး ထူပြောသောသုရ
ဘတ်ကြီး နှင်နှယ်ပါး ပြတ်လေး ဖြတ်သည့်အထိမ်း ဖ
လိုက်သည်။ သင်း ဟုံသောရေမွှေး နံ့ကရူး ဝင်သွား
နှယ်ကအလိုက်သင် လေး သူရင်ခွင်ထဲတိုး ဝင်လိုက်
ရင်း ---

“ကောင်မလေး နိုး လာနိုး မယ်မောင်”

“နိုး နိုး -- မမနှယ်ရယ်-- ဒီလိုညလေး ပဲ
တွေ့ရတဲ့ဘာကို-- မမနှယ်က-- မောင်ကို ရွှေောင်မယ်
ရွှေောင်မယ်နဲ့”

“အဲလို--မပြောနဲ့-- မောင်မောင်-- မ
နှယ်ကလူကြီး သိလား -- တွဲတွဲသွား သွား လောကီသွား
လို့ကောင်း တဲ့အရွယ်မဟုတ်ဘူး -- ဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်
သိက္ခာမဲ့ရှိသေး”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ-- ဒီမှဒီမနေချင်တော့
ဘူး လို့-- ကောင်ကြီး ဖြစ်ဖြစ်-- မေမြူဖြစ်ဖြစ် ပြောင်း ပြီး
လက်ထပ်ပြီရ အောင်ဆိုနီ”

“အလုပ်က-- ဒီမှဘာ ခြေကျနေတာ-- မောင်
မောင်-- မေမေ့ရှယ်ယာလုပ်ဝန်း ကွလဲ-- မမပဲ
ဆက်လုပ်နေတာ-- ဒါကောင်-- အနီကယ်ဖိုး ရှိနေလို့”

“အဲဒီဦး တုတ်လုံး ခိုကလူကြီး က-- မမနှယ်ကိုကြည့်
တဲ့အကြည့်ဟာ-- မရိုး သား ဘူး လိုအပ်တယ်-- သိလား”

“အတင်း -- ဟုတ်မှပေါ့”

နှယ်က မောင်ကို-- ဝ-လို ဝိတ်နှင်ခပ် ပေါ့ပေါ့
လေး ပြောနဲ့။ အောင်မင်း က-- နှယ်ပုရုံး အရိုး ကိုး လှ
ခမမ်း ဖြစ်ညှင်ရင်း --။

“မမနှယ် နေရ်-- ကနေ ဝိတ်ကိုမဆွနဲ့သိလား”

“ကနေ ဝိတ်ကတည်းကြည့်နဲ့-- ဘာမှ မလုပ်ဘဲအလှ
ကြည့်နေတဲ့ပန်း ကို-- ကနေ အရင်း -- ခူး လိုကတော့
လား -- မယုံမရှံနဲ့-- မီး နဲ့ထိုး မှာ-- အဲဒါ -- အပီ
ပြောတာ”

အောင်မင်း က-- တတိုကရီ ပြောရင်း နှယ်
ပါ ပြင်မို့လေး ကို-- နွေး ကနဲ-- မွေး လိုက်သည်။
လက်တင်ဖက်ကနှယ်ရင်သား တစ်လုံး ကို-- ဖိညှပ်ရင်း
မချင်မရဲသက်ပြင်း ချစ်။

“မောင်ကို-- မမနှယ်-- ဂစ်ပေး ထား သား
ပဲ မောင်ရယ်-- နှယ်အပျိုဘဝကို မောင်ကိုပဲ ပေး မှာပါလို့”

“မမနှယ်က-- ပါး ဝပ်ပြော-- သိလား
ဟိုလူက-- အဲတို့ နေပြီ-- မမနှယ်ကိုလူ လောကီတော့-- ဖြုတ်
ကောင်ဝေး သွား နိုး မယ်”

"ဂါဝါ--လွတ်ပါအုံး--အသက်ရှူမရ တောသား
 နှယ်က--အောင်မင်း ပေါင်ကို--လက်ကလေး
 ယောက်ခါးရင်း ရင်းခါးခါးလေး ဝှုပြီး ပြောလိုက်
 ခ်။ အောင်မင်း က--မချင်မရဲ နှယ်နှယ်ခါးလေး ကို
 ပြတ်ခဲနဲ့ဝှုပြီး မလွတ်လိုက်ရင်း။"

"မမနှယ်ကို--အောင်အုပ်ပြမလို့--အိမ္မာ
 ဝေအုပ်ကလက်နှစ်လုံး လောက်ကုသည့်။ အင်္ဂလိပ်
 တာသားနှစ်ယောက်နှစ်ယောက် ယောချေကတော "အိဏာမက်
 သရား "ရေးသား ယော "အန္တရာယ်ကင်း သိကာမဖြေ
 ပျောက်နည်း "ဝေအုပ်လေး သည်--နှယ်ကခပ်တည့်
 တည့်ယူဖက်လိုက်။"

"အိဏာမက်နှိပ်က--အေး ပညာအယူအဆ
 ကွေလဲ--အိမ္မာ "ပက်တင်း ကိုမမနှယ်--လေလာ
 ဘူးလား။"

"ဟင်အင်း--လိပ်ဝေအုပ်ကွေမှမဖတ်ဖူး ဟိ"
 "အိဏာမက်--အဂ္ဂါပြီး ဖြစ်နေတာ--အိမ္မာ
 ပြည့်--ပုံပါတယ်--ကွေလား မမနှယ်--ဟင်အင်း က
 လေး ရော--ယောက်သား လေး ရော--အန္တရာယ်
 ကင်း တဲ့နည်း ပဲ။"

"ဟင်--မောင်ကလဲ--ဘာ ကွေပြမန်း မသိဘူး။"

"မမနှယ်လဲ--ဆရာမတစ်ယောက်ပဲ ဗျာဒါလေး
 တောသစ်မှအကွေအကြီးအကြီး ချီရင်း--တစ်လိုလှပမလဲ။"

"အို--မချင်တာ--ဆရာမက--အိဏာမက်မှာ
 လား။"

"ဟင်--တိတ်သံရတာ ပေါ့--အိမ္မာကိုယ် ကျောင်း
 သား ကျောင်း သူတပည့် လေး ကွေကိုထိန်း သိမ်း နှိပ်မှာ။"

"ပေး ခမ်း ပါ--တစ်ခါလဲ--လက်ချာ ကွေ ပေး
 နေသကဲ့သို့--ပေး နေပြန်ပြီ။"

နှယ်က--ရင်ကုန်ဟန် နှစ်ဝေအုပ်ကိုလွှဲယူပြည်။
 ယောက်သား လိပ်အင်္ဂါ ကိုစိန်း မက--ဝှင်း နှိပ် ပေး နေ
 သကဲ့သို့--ဗိန်း မအင်္ဂါ ခပ်ကို ယောက်သား က--လဲး သဏ္ဌာ
 ပမည်း တစ်ခုနှစ်ခုစား ပေး နေပုံဖြစ်သည်။

"အဲဒါခဲ သမ်း ဂါး ဝေး ကွေလေ--မမနှယ်ရဲ့။"

"အိပါတယ်--သူပဲ--ဖက်တစ်ထောင့် နေတာပဲ။"

မျက်စိရှက်ကွေကောင်း လိုက်တာ။

နှယ်က--မျက်စိရှက်ကယ်--ဟုပါ ဝေကပြော
 ရင်း နောက်ဝေမျက်နှာများ ကို ရှောင်ကွန်ပြီး ကြည့်လိုက်
 ပြန်သည်။ သုံး လေး ဂွက်--လွန်ပြီး နောက်--သရုပ်ဖော်
 ပုံတင်ပုံ ပေါ်လာ၏။

"ဟင်း--အိပုံကတော့--အတော်စိုး တာ။"

အောင်မင်း က--နှယ်ပုခုံး မှ ကျော်ကာလက်ကို
 နှယ်နှိပ် တစ်လုံး အား--ညှစ်ကတော့ ရင်း--ဝေအုပ်
 ကိုကြည့်သည်။

အိက--ညား ပြုဆင်တယ်--မမနှယ်ရဲ့က နေခိုလဲ
 အဆုံး မဝတ်ရသေး ဘူး--တစ်ချို့ပေါ် ဟာရ ကွေကတော့
 သေး ပညာအခေါ် ကွေလား မသိဘူး--က နေခိုဖက်လို့မရ
 ဘူး--ဖြစ်နေတယ်--နေအုံး--အဲဒီ--အဲဒီမှာ ကွေလား
 နှယ်က--အသံလေး မပွင့်တစ်ပွင့်နှစ်ဖက်ပြီး ရယ်

"အလကား--ဘာ ကွေမှန်း လဲမသိဘူး။"

"ပြောခမ်း ပါ--မမနှယ်ရဲ့--သိရင်လဲ--ဘာ
 သာပြန် ပေး ခမ်း ပါ။"

"ကွယ်--ညှစ်တီး ညှစ်ပတ် ကွေပါ--ခ လေး မရ

အောင်လုပ်တဲ့နည်း ပေါ့- - မိန်း မအင်္ဂါဘဲကိုပလပ်စတစ်
စွပ်ပြီး လုပ်တဲ့ဟာကို- - ရေး ထား တာ- - ယောကျ်ား
ဆိုလဲ- - ဟိုဒင်း စွပ်ပြီး လုပ် ပေါ့- - အဲဒါ- - အာမှ မထူး
ဘူး - - ဒီမှာ- - ကြာလှပြီ- - အဲဒီ ထောင်ရှင် ထွေးဆုံး
နေတာ "

"ဟု နေ ဝိတို့အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး လား ဟင်- -
မမ."

အောင်မင်း ကဆုခွန့်ပြီး မမ- - နား ဝက
ပြောခါ။

"ကွတ်- - မဟုတ်ဘဲ ထွေး- - ကွယ်ရှက်စရာ ခြား
"ဘဝရှက်စရာ ခြံလဲ မမရယ်- - မေ့သင့်တာကို
စွပ်ပြီး လုပ်ကြမယ်လေ- - မကောင်း ဘူး လား - - ဟင် "

"ဟေ့အေး ကွယ်- - မကောင်း ပါဘူး- - မကောင်း
ကဆ- - ကျော်မကောင်း ကြား မကောင်း ဖြစ်ကုန်ရင်
မမပဲအရှက်ရမှာ "ပြီး တောလဲ- - ပတ်ဝန်း ကျင်က
မေ့သင် နှမလို့သိ နေကြတာ "

တဖွဖွ- - ဆုတ်နယ် နေသော- - နွယ်နို့ပြီး ပေါ်
မှ- - လက်ကိုရက်သိမ်း လိုက်သလို- - ပူး ကပ်ထား သော
ခန္ဓာကိုယ် နှစ်ချက်လဲ- - ဆတ်ခနဲ- - ချိပြန်လိုက်ပြီး ကုတင်
ပေါ်သို့- - ဝက်ပြီး တစ် ကောင်ဖြစ်ချ- - လိုက်သလို- -
ပက်လက်ပြီး လွဲချရင်း - - ဟင်း ကနဲ- - ညီး ထွေး လိုက်သည့်
နွယ်- - ရင်ထဲထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။ နွယ်ကိုချစ်ရသေ
မေ့သင်အဖြစ်ကလည်း - - မိတ်ညစ်စရာ တော့ကောင်း
သည်- - ချစ်သူတို့သဘာဝကဲ့သို့- - ငှက်လဲမလုပ်ရ- - ။
လက်ပွန်း တဝှား နေဘို့ကလည်း မသင် တော်- - ဟုတ် တော့လဲ

လဲဟုတ်သည်။ သူမ မှာသနား စရာ- - ပုဆိုး အောက်မှ
မတ် ထောင် နေသောလီး အတန်ထိပ်ပြီး ကနွယ်ရင်ကိုသိမ်း
ကနဲတုံ့လျှပ် နေသည်။ သူရင်ဘတ် ပေါ်ကနီလနီလေး မှေး
က- - အုပ်ရိုး လိုက်ရင်း ။

"မေ့သင်- - "ခပ်တိုး တိုး လေး ခေါ်သည်။
မေ့သင်ကစိတ်ပျက်လက်ပျက်- - မှက်နှာဖြင့် မှက်နှာ
ကွက်ကွက်သော မေ့သင်၏ နေပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုခေါင်း အောက်
သို့သွင်း ထား သည်။ ကျင်း မှေး မဲမဲပြီး မှေးကွယ်လျှင်လျှင်
သည်။

"မေ့သင်- - လိုဆို- - ဘူး လေ "
"မမပြန်ချင်ပြီမို့လား - - ပြန်တော့ "
အောင်မင်း အသံကတကယ်ကိုစိတ်ကို နေသံ။

"မေ့သင်ကကွယ်- - ခလေး လေး လိုပဲ- - မတော်
တာ တွေဖြစ်ကုန်မှာမို့ လို့- - မ- တောင်း ပန် နေတာ
ကုန်တာ တွေကို မေ့သင်ကြိုက်သလိုလုပ် နေတာပဲမို့လား - - ဟင် "
နွယ်အသံ လေး က- - ဖြောင့် ဖြောင့် ဖြစ်သံမဲ့ရင်း
ဝမ်း နည်း ဆိုနစ်သံ လေး ဝဲလဲသည်- - မေ့သင်နွယ်ကို
ညှိနှယ်စိမ်း စိမ်း ကား ကား ဆက်ဆံလျက်- - နွယ်အင်မတန်
ဝမ်း နည်း လွယ်သည်။ မှက်ရည်ချက်ခြင်း ဝဲသည်။ အောင်
မင်း က- - နွယ်မှန်နှာကို- - ဝေကနဲကြည့်ပြီး သက်ပြင်း
ချကာ- - ခွ ခေါင်း အုံး ကြီး ကို- - လှည့်စွဲပြန်လိုက်ခါ- -
သိမ်း ဖက်လိုက်သည်။ ပြီး တော့- - နွယ်ကိုမကြည့်ပဲလည်း
ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါပြီ- - မယ်မင်း ကြီး မရယ်- - ကြွပါတော့
ကြာရင်က နေ ဝိတို့ - - အဲဒီ အောင်ပြီး သေတော့မှာမို့ပါ "

ရက်စက်လွန်း ဥပေဇ္ဇာပြုလွန်း ပြီး -- အလွန် တရားမလေး မဝား နိုင်လွန် လေခြင်း ဟု -- ကနဦး ခေါ်သတ္တုစိန်။

“မင်း -- တယ်လိုသုံး နှံး လိုက်သလဲ -- မောင် မောင် -- ဟင်”

“မမနွယ် -- သူနေသူကို -- လာသတ်နေတာနဲ့ မတူဘူး လား မ”

တစ်ခဲနဲ -- လွည့်ပြောလိုက်သော အောင်မင်း မှက်လုံး အိမ်မှ -- မှက်ရည်ပူများ ဒလဟော -- ဝေးဆင်း လာနေသည့်ကို ထွေလိုက်ရသော နွယ် -- အရာ ပျော်သွားသည်။

“ကောင်လေး ကလဲလေ -- အရမ်း -- ဆိုး”

နွယ်က -- အောင်မင်း ပုခုံး ကိုဆွဲလှည့်ပြီး -- အောင်မင်း ပေါ်စိကြား မှလုံး ပြီး ကို -- ဆုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ပေးရင်း ပြော၏။ အောင်မင်း -- ဒီတို -- ခဲနဲဝမ်း သာသွား ကာ -- ထ -- ထိုင်သည်။ ပြီး နောက် -- နွယ် နှုတ်ခမ်း လေး ကို -- ရုပ်သည်။ နွယ်ကအလိုက်သင့်လေး မေ့ပေး သွား ကာ -- မှတ်တောင်ကြီး များ မွေး သွား ၏။

အောင်မင်း ကနှုတ်ခမ်း ကို -- ရုပ်နေရင်း ပုဆိုး ကိုချွတ်ပြီး -- မမနွယ်လက်ကို -- သူ့လိ ပေတီအုပ်ကိုင် စေကာ -- ဝှင် တိုက်သလို -- ဝ ပေး လိုက်သည်။ အိမ်နံရံ ချွတ်ပြီး သောဝါ -- လွတ်ပေး လိုက်သည်။ မမနွယ်ကလေး လေး မှန်မှန်လေး လီး ကြီး ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် -- ဝှင်း တိုက် ပေး နေသည်။

နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာကမူ -- သံဝ ဖောဆက်သလိုမြဲ နေ၏

အောင်မင်း က -- လီး ကြီး ကိုကော့ကော့ပေး ရင်း မမနွယ်၏ပုခုံး ကပ်သား သော ပေါင်ကြား ထဲထိုးလက်ကိုင်လျှာ သွင်း ၏။ နွယ်က -- နှုတ်ခမ်း အစုံကုတ်မင်း ကတမ်း ခွာရင်း -- ။

“ဟေ့အေး ဣာ -- မ -- ကိုမလုပ် ပေး နဲ့ -- နေပစေတင့်အင်း”

“ဟာ -- အတူတူပေါ့ -- လုပ်ပါ -- မမနွယ်ရဲ့ လှနီပါ”

“ဟင်အင်း -- ဟင်အင်း -- အဲဒါကော့ -- မရဘူး ဆရာ -- ဒီမှာသွဟာကြီး ကိုလုပ် ပေး နေပြီပဲ -- ဟာကို -- တစ်ခါခါ”

မမနွယ် မှက်နှာက -- ဝှက် သွေး တို့ဖြင့် နီရဲနေပြီး -- နှုတ်ခမ်း လေး ထွေ -- မသိမသာတုံ့ နေသည်။ လက်ကလေး ကြီး ကိုကိုင်သား သော်လည်း မှက်နှာလွှဲသား သည်။

“ဒါဆို -- မမဟာကို -- ကြည့်ရုံပဲကြည့်မယ် -- တယ်လဲ”

“ဟာ -- မတုတ်သ -- ခ လေး ကလား”

“ဘောက်ပတ်မမြင်ဖူး လို့လာလို့ -- မမနွယ်ရဲ့ လုပ်ပါ”

“မောင် နော် -- အပြောအဆိုအရမ်း ရိုင်းတာပဲ”

“ခါဖြင့် -- မောင်တယ်လို ပြောရမှာလဲ”

“သွား -- တယ်လိုမှ -- မပြောနဲ့”

နွယ်က -- လီး ကြီး ကို -- လွှဲကြည့်ရင်း --

“မပြီး သေး ဘူး လား -- လက် ညှောင် လာပြီ”